

Daniels bok – nummer sju

Sju kungar

Jeff Pippenger

2023-12-02

De sju tordnen representerar historien från 1798 fram till den 22 oktober 1844. Denna historia förebildades av de sju sista kungarna i Juda rike, från Manasse i 677 f.Kr. till Sidkia i 586 f.Kr.

I de heliga reformlinjerna är ett kännetecken för den förste ängeln bemyndigande en symbol som identifierar något världsomfattande. Den 11 augusti 1840 blev den förste ängeln budskap bemyndigat, och budskapet fördes därefter till varje missionsstation i världen.

”Adventrörelsen 1840–44 var en härlig uppenbarelse av Guds kraft; den förste ängeln budskap bars fram till varje missionsstation i världen.” *The Great Controversy*, 611.

Profetiskt sett steg vid den tiden ängeln i Uppenbarelseboken 10 ned och satte den ena foten på jorden och den andra på havet. Syster White identifierade detta som en symbol för budskapets världsomfattande utbredning.

”Ängeln ställning, med den ena foten på havet och den andra på landet, betecknar den vida utbredningen av förkunnelsen av budskapet. Det kommer att gå över de vida vattnen och förkunnas i andra länder, ja, till hela världen.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volym 7, 971.

Kyros’ kungörelse av det första dekretet var ett världsomfattande dekret.

Och i den persiske kungen Koreshs första regeringsår, för att Herrens ord genom Jeremias mun skulle fullbordas, uppväckte Herren den persiske kungen Koreshs ande, så att han lät utropa i hela sitt rike och även satte det i skrift, och sade: Så säger Koresh, konung av Persien: Herren, himmelens Gud, har givit mig alla jordens riken, och han har ålagt mig att bygga ett hus åt honom i Jerusalem, som ligger i Juda. Vem bland er tillhör allt hans folk? Hans Gud vare med honom, och han må dra upp till Jerusalem, som ligger i Juda, och bygga huset åt Herren, Israels Gud, (han är Gud,) som är i Jerusalem. Och var och en som blir kvar på någon ort där han vistas som främling, honom må ortens män bistå med silver och guld, med ägodelar och boskap, förutom den frivilliga gåvan till Guds hus, som är i Jerusalem. Då stod huvudmännen för fäderneshusen i Juda och Benjamin upp, likaså prästerna och leviterna, ja alla vilkas ande Gud hade uppväckt, för att dra upp och bygga Herrens hus, som är i Jerusalem. *Esra* 1:1–4.

Liksom den förste ängeln fördes till varje missionsstation i världen den 11 augusti 1840, identifierar Kyros sig själv som konungen över ”alla jordens riken”, när han utfärdar det första dekretet. Nedstigningen av ängeln i Uppenbarelseboken tio, den ängel som syster White identifierar som ”ingen mindre person än Jesus Kristus”, har samma profetiska kännetecken som den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton. Syster White identifierar att den förste ängeln syfte var detsamma som syftet med ängeln i Uppenbarelseboken arton.

”Jesus gav en mäktig ängel uppdraget att stiga ner och varna jordens invånare att förbereda sig för hans andra tillkommelse. När ängeln lämnade Jesu närvaro i himlen, gick ett utomordentligt klart och härligt ljus framför honom. Jag fick veta att hans uppdrag var att upplysa jorden med sin härlighet och varna människan för Guds kommande vrede.” Early Writings, 245.

Den första ängeln utrustad med kraft är en symbol som betonar ett världsomfattande inslag. Det första budskapet på Kristi tid utrustades med kraft vid Kristi dop. Skrifterna visar att hela Israel gick ut i öknen för att höra Johannes budskap.

Då gick Jerusalem och hela Judeen och hela bygden omkring Jordan ut till honom och lät döpa sig av honom i Jordan, medan de bekände sina synder. Matteus 3:5, 6.

Kristi tjänst var riktad till det forntida Israel, och i den profetiska bemärkelsen drogs hela världen till Jordan, platsen för Kristi dop. Ändå var dopets rit och det som den representerade när Kristus döptes riktad till hela världen.

Namnet Jojakim betyder ”Gud skall resa sig”, och vid Kristi dop, när Johannes förde Kristus upp ur vattnet, blev symbolen för att ”stiga upp” ur en vattengrav ett inslag i detta bemyndigande. I de fyra första verserna i Esra som vi redan har citerat, anger vers fem gensvaret hos dem som hörde påbudet med orden: ”Då stodo huvudmännen för Juda och Benjamins familjer upp, likaså prästerna och leviterna, ja alla vilkas ande Gud hade väckt, för att draga upp och bygga Herrens hus i Jerusalem.” När det första budskapet bemyndigas, sker ett uppresande, såsom det representeras av namnet Jojakim.

Den 11 september 2001 gavs det första budskapet i den mäktiga rörelsen under den tredje ängeln kraft, såsom detta förebildades genom kraftgivandet åt det första budskapet i den mäktiga rörelsen under den första ängeln. Syster White kommenterar förstörelsen av Tvillingtornen på detta datum.

”Varifrån kommer påståendet att jag har förklarat att New York skall svepas bort av en flodvåg? Detta har jag aldrig sagt. Jag har sagt, när jag såg de stora byggnaderna uppföras där, våning efter våning: ’Vilka fruktansvärda scener skall inte utspelas när Herren reser sig för att på ett förskräckligt sätt skaka jorden! Då skall orden i Uppenbarelseboken 18:1–3 uppfyllas.’ Hela det artonde kapitlet i Uppenbarelseboken är en varning om vad som kommer över jorden. Men jag har inget särskilt ljus beträffande vad som skall komma över New York, endast att jag vet att de stora byggnaderna där en dag kommer att störtas ned genom vändandet och omstörtandet av Guds makt. Av det ljus som har givits mig vet jag att förstörelse finns i världen. Ett ord från Herren, en beröring av hans mäktiga kraft, och dessa väldiga byggnadsverk kommer att falla. Scener kommer att utspelas vilkas fasansfullhet vi inte kan föreställa oss.” Review and Herald, 5 juli 1906.

Vid den första budskapets bemyndigande i de etthundrafyrtiofyrtusens historia ”reste sig” Herren för att ”förskräckligt skaka jorden”. Jojakims namn symboliserar det första budskapets bemyndigande. Den 11 augusti 1840 reste sig Herren från sin tron och steg ned till jorden och stod över landet och havet. Vid Kyros första dekret reste sig de trogna. Jojakim är en symbol inte endast för den första ängeln ankomst, utan han representerar också den första ängeln bemyndigande.

Jojakim representerar den förste av de tre sista kungarna, men han representerar också den femte av sju kungar som leder fram till Jerusalems förstörelse. Namnen på dessa sju kungar är mycket upplysande. Dessa sju kungar var Manasse, Amon, Josia, Joahas, Jojakim, Jekonja och Sidkia.

I Milleriternas historia representerar Manasse tiden för slutet, år 1798. Manasse betyder ”att förorsaka glömska”, och det är år 1798 som Tyrus sköka blir bortglömd i sjuttio år. Manasse var en av de mest ogudaktiga kungarna och bär profetiska kännetecken som bör beaktas.

De sju sista kungarna i Juda representerar de sju åskornas historia från 1798 till den 22 oktober 1844. Manasse var den förste av de sju kungarna, och som den förste kungen av de sju var han en förebild för Sidkia, den siste av de sju kungarna. Jesus identifierar alltid slutet med början. Sidkia, den siste kungen av de sju, fördes bort i den babyloniska fångenskapens slaveri. Den förste kungen av de sju sista kungarna fördes också bort i babylonisk fångenskap och förebildade därigenom bortförandet av den siste kungen till babylonisk fångenskap.

Och Herren talade till Manasse och till hans folk, men de ville inte höra. Därför lät Herren härhövitsmännen i den assyriske kungens här komma över dem; de grep Manasse bland törnena, band honom med bojor och förde honom till Babylon. Och när han var i nöd, bönföll han Herren, sin Gud, och ödmjukade sig djupt inför sina fäders Gud och bad till honom; och han lät beveka sig av honom och hörde hans bön och förde honom åter till Jerusalem, till hans kungarike. Då insåg Manasse att Herren är Gud. 2 Krönikeboken 33:10–13.

Manasses erfarenhet av att lära känna att Herren var Gud fullbordades genom att han blev avlägsnad från sitt rike och sedan återinsatt i sitt rike. Nebukadnessar, liksom Manasse, kom att lära känna Herren när han blev avlägsnad från sitt rike och därefter återinsatt.

Och vid dagarnas slut lyfte jag, Nebukadnessar, mina ögon upp till himlen, och mitt förstånd återvände till mig, och jag prisade den Högste, och jag lovade och ärade honom som lever för evigt, han vars välde är ett evigt välde, och vars rike varar från släkte till släkte. Och jordens alla invånare räknas såsom intet; och han gör efter sin vilja med himlens här och med jordens invånare; och ingen kan hejda hans hand eller säga till honom: Vad gör du? Vid samma tid återvände mitt förstånd till mig; och till mitt rikes ära återvände min härlighet och min glans till mig; och mina rådsherrar och mina stormän sökte upp mig; och jag blev åter insatt i mitt rike, och ännu större majestät tillades mig. Nu prisar och upphöjer och ärar jag, Nebukadnessar, himlens Konung, han vars alla verk är sanning och vars vägar är rätt, och dem som vandrar i högmod förmår han förödmjuka. Daniel 4:34–37.

Manasses erfarenhet fullbordades på Nebukadnessar. Manasse representerar ”ändens tid” i de sista tre judiska kungarnas historia, och ankomsten av profetian om sjuttio års fångenskap. Nebukadnessar representerar ”ändens tid” i de tre dekretens historia, liksom 1798 var ”ändens tid” i de sju åskornas historia. I de nyss anförda verserna återvände Nebukadnessars förstånd till honom vid ”dagarnas ände”. ”Dagarnas ände” omtalas också i Daniels tolfte kapitel.

Men gå du din väg intill ändens tid; ty du skall få vila och uppstå till din lott vid dagarnas ände. Daniel 12:13.

”Ändens dagar” i Daniels tolfte kapitel är ”ändens tid”, ty Daniel blev tillsagd att gå ”till änden”. Vid den tiden skulle Daniel ”stå upp i sin lott”. Att ”stå upp i sin lott” betyder att fullborda sitt syfte, vilket Daniel gjorde när hans bok avförseglades vid ändens dagar, som är ”ändens tid”. Vid den tiden skulle det finnas en ”ökning av kunskap” som de visa skulle förstå. Vid slutet av Nebukadnessars dagar återvände hans ”förstånd” till honom.

”När Gud ger en människa ett särskilt verk att utföra, skall hon stå på sin plats och i sin ställning såsom Daniel gjorde, redo att besvara Guds kallelse, redo att fullgöra hans syfte.”
Manuscript Releases, band 6, 108.

Manasse representerar ”ändens tid” i historien om Juda tre sista kungar; Nebukadnessar representerar ”ändens tid” i de tre dekreten. Manasse följdes av sin son Amon.

Amon betyder ”undervisning” och representerar den tidsperiod då det skedde en ”kunskapsökning” som skulle undervisa de ”visa” i det budskap som hade blivit upplåst. Amon följdes sedan av Josia, den ende kungen av de sju som har en förhållandevis god, om än komplicerad, profetisk historia.

Josia betyder ”Guds grundval” och representerar upprättandet av de sanningar som hade blivit öppnade vid ”ändens tid”. Den tilltagande kunskap som representerades av Amon sammanställdes av William Miller genom Gabriels och andra heliga änglars ledning. Millers verk representeras av namnet Josia, ty han lade rörelsens grundvalar. Det finns mycket mer att identifiera hos Josia, men vi går nu vidare till hans son Joahas.

Joahas var tjugotre år gammal när han blev kung, och han regerade tre månader i Jerusalem. Hans moders namn var Hamutal, Jeremias dotter från Libna. Och han gjorde det som var ont i Herrens ögon, alldeles såsom hans fäder hade gjort. Och farao Neko satte honom i bojor i Ribla i Hamats land, för att han inte skulle regera i Jerusalem; och han pålade landet en skatt av etthundra talenter silver och en talent guld. Och farao Neko gjorde Eljakim, Josias son, till kung i sin fader Josias ställe och ändrade hans namn till Jojakim, och han förde bort Joahas; och han kom till Egypten och dog där. 2 Kungaboken 23:31–34.

Jehoahaz betyder ”Jehova har gripit”, och han blev gripen av farao Neko. Jehoahaz, Josias son, greps av farao Neko och ersattes av sin bror Eljakim, vilket betyder ”uppresandets Gud”. Farao Neko ändrade därefter Eljakims namn till Jojakim, vilket betyder ”Gud skall resa sig”. Ett namnbyte är en symbol för ett förbundsförhållande, och när det första budskapet ges kraft träder Gud in i förbund med ett folk, samtidigt som han går förbi ett tidigare förbundsfolk.

Den 11 augusti 1840 blev det osmanska riket, som hade framställts genom fyra vindar vilka varit lössläppta i trehundra nittioett år och femton dagar, tygelbundna, eller, såsom Jehoahas betyder, de blev ”tagna i besittning”. Samtidigt gjordes Eljakim till kung och hans namn ändrades till Jojakim, vilket betyder ”Gud skall resa sig”. Efter Jojakim följde hans son Joakin, som har tre namn i Skrifterna.

Namnet Joakin betyder ”Herren skall upprätta och befästa”. Han var son till Jojakim, och han markerar den andra ängels ankomst våren 1844, då Gud ”upprättade och befäste” det nya, sanna, protestantiska hornet. Den andra ängels budskap fick kraft genom midnattsropets budskap, och

Jekonja och Konja betyder ”Gud skall befästa”. De tre namnen, vart och ett med samma betydelse, representerar midnattsropets förening med den andra ängels budskap. Det är i den slutliga utgjutelsen av den Helige Ande under det höga ropet som de etthundrafyrtiofyra tusen förseglas. Förseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen förebildades i milleritrörelsens midnattsrop, och Jojakin, även kallad Jekonja och Konja, är en symbol för förseglingen.

Så sant jag lever, säger Herren: om än Konja, son till Jojakim, Juda kung, vore sigillringen på min högra hand, skulle jag dock rycka dig därifrån. Och jag skall ge dig i handen på dem som står efter ditt liv, i handen på dem vilkas ansikte du fruktar, ja, i handen på Nebukadressar, kungen i Babel, och i kaldéernas hand. Och jag skall kasta ut dig och din mor, som födde dig, till ett annat land, där ni inte är födda; och där skall ni dö. Men till det land dit de längtar att få vända tillbaka, dit skall de inte återvända. Är då denne man, Konja, en föraktad, krossad avgudabild? Är han ett kärl som ingen har behag till? Varför har han och hans avkomma blivit utdrivna och kastade till ett land som de inte känner? O jord, jord, jord, hör Herrens ord. Jeremia 22:24–29.

Jojakin, Jekonja och Konja representerar beseglingstiden, då den andre ängeln förenas med Midnattsropets budskap. Han representerar de fåvitskas beseglingstid. Den onde kungen representerar dem som är de fåvitska laodiceiska jungfrurna, vilka under beseglingstiden är bestämda att ta emot vilddjurets märke, eftersom de för alltid utspys ur Herrens mun.

Sigillringen på Guds högra hand är hans sigill, och de som spys ut ur Herrens mun under beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen ställs i kontrast till Serubbabel, mannen som hade lodet för de ”sju tiderna” i sin hand.

Tala till Serubbabel, Juda ståthållare, och säg: Jag skall skaka himlen och jorden; och jag skall omstörta kungarikens tron och förgöra hednafolkens kungarikens makt; och jag skall omstörta vagnarna och dem som färdas i dem; och hästarna och deras ryttare skall falla, var och en genom sin broders svärd. På den dagen, säger Herren Sebaot, skall jag ta dig, o Serubbabel, min tjänare, Shealtiels son, säger Herren, och göra dig till en signetring; ty jag har utvalt dig, säger Herren Sebaot. Haggai 2:21–23.

Den ”anstötelsesten” som utgör de ”sju tiderna” är ”lodsänket” i Serubbabels hand, och han framställs som den ”sigillring” som Gud använder för att försegla de etthundrafyrtiofyra tusen. Sigillringen, eller ”tecknet”, sätts på dem som ”suckar och ropar” över de styggelser som begås i Jerusalem. Suckandet och ropandet identifierar erfarenheten hos dem som blir förseglade, och suckandet och ropandet är symbolen för deras inre gensvar på botemedlet för de ”sju tiderna”. Det är bekännelse av deras synder och deras faders synder. Det är erkännandet att de inte har vandrat med Gud och att Gud inte har vandrat med dem allt sedan besvikelsen den 18 juli 2020. Det är det prov som underkändes år 1863, under den tidsperiod då Filadelfia övergick till Laodicea. Det förebildade den tidsperiod då de som representeras av Konja för alltid fastställs som dåraktiga laodiceiska jungfrur, och de som representeras av Serubbabel för alltid fastställs som visa filadelfiska jungfrur.

Jojakin följdes av Sidkia, den siste av de sju kungarna. Liksom Manasse representerade 1798 och "ändens tid", måste Sidkia representera den 22 oktober 1844, då synen skulle "tala och icke ljuga". Sidkia är ett namn sammansatt av två hebreiska ord. Det ena ordet är "Jehova", och det är förenat med det ord som i Daniel kapitel åtta, vers fjorton, översätts med "renas". Sidkia betyder reningen av Guds tempel, vilken började den 22 oktober 1844.

Judas sju sista kungar representerar den progressiva historien från 1798 till den 22 oktober 1844. Jojakim är symbolen för den 11 augusti 1840, vilket i sin tur representerar den 11 september 2001. Han är en symbol för den första ängelns budskaps bemyndigande, och han introduceras i den första versen i Daniels första kapitel. Således är miljön och sammanhanget i Daniels första kapitel den första ängelns budskaps bemyndigande, såsom det representeras i Uppenbarelsebokens tionde kapitel. I Uppenbarelsebokens tionde kapitel steg Kristus ned med en liten bok i sin hand, som Johannes befalldes att äta. Detta är anledningen till att det första provet i Daniels bok har att göra med att äta.

Vi kommer att fortsätta dessa ämnen i nästa artikel.

Och han sade till mig: Du människobarn, mätta din buk och fyll ditt innersta med denna bokrulle som jag ger dig. Då åt jag den, och i min mun var den söt som honung. Hesekiel 3:3.